

UDC 007 : 304 : 001 + 004.9

Холод Олександр Михайлович,
доктор філологічних наук, професор
ORCID iD 0000-0002-6851-0176

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
(м. Івано-Франківськ, Україна)

ТЕЛЕІНМУТАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА

(особливості самоізоляції аудиторії від суспільства
та його трансформація)

Метою свого дослідження ми обрали доведення того, що ізоляція телеглядача від суспільства та його трансформація набувають форму інмутації (або внесення негативних змін у «поведінку» суспільства).

Для перевірки висунутої гіпотези ми звернулися до таких методів: гіпотези й дедукції, абстрагування, узагальнення, формалізації.

За результатами дослідження нами було встановлено, що непристойна поведінка «героїв» ток-шоу декларує зразки й моделі поведінки для телеглядачів, що є інмутацією суспільства. Через інмутаційні моделі (сценарії) поведінки телебачення трансформує суспільство, ізолюючи його від себе. Отже, сучасний телеглядач живе в суспільстві й тому разом із ним змушений трансформуватися, на жаль, шляхом як суспільної, так і самоізоляції не в межах позитивних (мутаційних) моделей поведінки, а в площині інмутації. Установлено, що ізоляція телеглядача від суспільства відбувається перманентно й веде до інмутації соціуму.

Ключові слова: сучасні засоби масової інформації, перетворення суспільства, інмутація.

1. Вступ.

Підтримуючи теоретичні позиції Ж. Бодрійяра щодо відсутності в сучасних мас-медіа справжньої комунікації із суспільством, наполягаємо на думці про те, що така розмежованість суспільства й медіа (зокрема телебачення) призводить до його пагубної (інмутаційної) трансформації та ізоляції від суспільства. До речі, ізолюваність телеглядачів-сусідів у великому багатоповерховому будинку є чудовою ілюстрацією майже абсолютної влади телебачення. Ж. Бодрійяр вважав, що «взаємність здійснюється через руйнування медіума як такого», і цитував Джеррі Рубіна (американського громадського діяча й підприємця, діяча антивоєнного руху 60-70-х років ХХ ст., разом з Еббі Хоффманом лідером руху Йіппі [7]) у зв'язку із цим: «Врешті-решт, ми зустрічаємося з нашими сусідами, коли разом із ними споглядаємо, як горить наш будинок» (цит. за: [2]).

Гіпотеза. Вважаємо, що трансформаційні процеси не завжди пов'язані з мутацією суспільства, оскільки частіше ми спостерігаємо інмутацію у формі ізоляції телеглядача від соціуму, що деградує під впливом телебачення. *Метою* свого дослідження ми обрали доведення того, що ізоляція телеглядача від суспільства набуває форму інмутації (або внесення негативних змін у «поведінку» суспільства).

2. Методи дослідження.

Для перевірки висунутої гіпотези ми звернулися до таких методів:

- *гіпотеза й дедукція*, які допомогли сформулювати гіпотезу та довести її за допомогою дедукції;
- *абстрагування* («сміслові операція, філософський і логічний метод «відволікання», який дає змогу переходити від конкретних предметів до загальних понять і законів розвитку» [10]).
  - *узагальнення* («логічна операція, за результатами якої відбувається перехід від поняття вузького обсягу (видового) до поняття широкого обсягу (родового) шляхом збіднення його змісту, тобто вилучення специфічних для вихідного поняття видових ознак» [8]);
  - *формалізація* («метод відображення певної області у вигляді формальної системи, коли форма виділяється в якості особливого предмета дослідження незалежно від змісту» [9]).

3. Результати й обговорення.

Подібний напрямок думки Юрген Габермас висловив у своїй промові-подяці під час вручення йому премії імені Бруно Крайскі 9 березня 2006 року. Говорячи про вплив інтернету й телебачення, Ю. Габермас зазначав, що «сценічний простір преси, журналів і літератури лише збільшився завдяки телебаченню, яке функціонує, в основному, у межах публічних сфер, передбачених національною державою» [4]. Мислитель розглядає телебачення як сцену, як демонстративний засіб масової комунікації. Такий засіб, на нашу думку, досить ілюстративний за рахунок зображального арсеналу. І саме зображальний арсенал телебачення дозволяє політикам (не завжди популярним чи інтелектуальним) постійно з'являтися на екрані, привчаючи тим самим суспільство до свого зображення. Ю. Габермас пише: «Сидячи перед камерою, дійові особи не залежно від того, який їхній внесок у загальний зміст передачі, демонструють себе. Тому глядач, випадково зустрівши їх на

вулиці, згадує, що це обличчя він уже десь бачив». Дослідник продовжує: «Телебачення, до прикладу, численні й популярні ток-шоу, заохочує промовців, щоб грати самих себе, навіть тоді, коли основним змістом передачі за задумом є дискусія. А оскільки на екрані люди стають акторами, то й публіка, яка вмостилася перед екранами й слідує за суперечкою на теми, які викликають всезагальне зацікавлення та формують особисту думку про них, неминуче стають *глядачами*» [4]. Погоджуючись із Ю. Габермасом, додамо, що дурні слова, непристойні думки й іноді вульгарна поведінка, яку транслюють наживо в телеєфірі під час ток-шоу, поступово привчають телеглядачів до того, що саме такі моделі поведінки є нормальними, адже перед ними (телеглядачами) – шоу. На шоу саме так і потрібно себе поводити перед камерою. Сценарій і жанр вимагають такої поведінки. Нагадаємо про власний досвід участі в прямому ефірі в ток-шоу на українському «5 каналі» 2012 року. Перед ефіром, за 20 хвилин, менеджер, який запросив нас до участі в ток-шоу, дав такі інструкції: «Спочатку ви знаходитесь за камерою, в окремій «потаємній» кімнаті. Спостерігаєте й слухаєте те, про що говорять між собою ведучий і провідні та опозиційні політики. Потім ви виходите із «потаємної» кімнати. Входите в кадр. Сідаєте в червоне крісло й починаєте їх (політиків) «мочити». Нам стало зрозумілим те, із якою метою нас запросили взяти участь у прямому ефірі в політичному ток-шоу. Прості, не дуже розумні промови-сварки, заклики до справедливості, обурення простих громадян – ось ті ключові моделі поведінки, яких вимагають виробники політичних ток-шоу від запрошених до студії гостей. Жодних інтелектуальних міркувань не потребується. Треба лише «мочити» політиків на посміх телеглядачів. Зрозуміло, що саме така поведінка є інмутаційною, ненормативною в суспільстві, яке знаходиться в стадії трансформації свідомості.

Повернемося до тексту промови Ю. Габермаса, який підтверджує: «Це, звісно, потішає патологічне марнославство інтелектуалів; деякі з них завдяки такій можливості авторепрезентації через телебачення розпустилися й втратили свою репутацію. Адже добра репутація інтелектуала, коли він її має, полягає не в тому, щоб бути *помітним* і популярним, а в тому, щоб мати *добре ім'я*. Таку репутацію, чи це письменник, чи фізик, потрібно спершу здобути працею у своїй галузі, перш ніж почати використовувати свої знання і своє ім'я». І далі: «Якщо він втручається зі своїми аргументами в якусь дискусію, то повинен адресувати звернення до публіки, яка складається не з глядачів, а з потенційних учасників діалогу, які відповідально говорять і слухають одне одного. Ідеальний зразок таких дискусій передбачає обмін доказами, а не штучне привертання до своєї особи глядацької уваги» [4]. Нагадаємо, що після того, як ми 2012 року взяли участь у прямому ефірі українського «5 каналу» у політичному ток-шоу і не «мочили» присутніх політиків від влади і від опозиції, нас більше не запрошували до студії. Ми навели декілька доказів того, чому жодна з присутніх на зйомках політичних сил не здатна вивести країну з кризи. Але нас перебив ведучий та оголосив рекламну паузу. Інтелектуальні роздуми не потрібні в такому «гарячому» ток-шоу. Знову варто цитувати Ю. Габермаса: «Можливо, саме тому перед камерами в студії, де чарівна ведуча збирає на розмову політиків, експертів і журналістів, немає вакантного місця, яке мав би зайняти інтелектуал. Не можна сказати, що його там бракує, адже інші вже давно виконують його роль, та навіть ліпше, ніж він» [4]. Варто зазначити, що під час зйомки на «5 каналі», роль «детонатора» у студії виконував політик-опозиціонер, одягнений у вишиванку (сорочку, що вишита візерунками в національному українському стилі) і з довгим рідким волоссям, зібраним у кумедний тоненький «хвіст», перетягнутий жіночою оксамитовою резинкою. Замість аргументів, він емоційно викидав із свого мозку звинувачення та оціночні судження, що й було потрібно ведучому телеканалу. Ю. Габермас свідчить: «Позаяк учасники ток-шоу одночасно дискутують і репрезентують самих себе, стирається різниця між соціальними ролями, які інтелектуал колись повинен був відділяти одну від одної. Тепер цей поділ виглядає застарілим» [4].

Вважаємо, що Ю. Габермас досить точно та зрозуміло дав характеристику сучасним політичним ток-шоу, які поки що знаходяться в авангарді інмутаційних процесів, що призводять до трансформації свідомості суспільства. Слід звернути увагу й на те, що сучасний інтелектуал приречений разом із суспільством, у якому він живе й творить, трансформуватися. Його, інтелектуала, позиція нівелюється. «Колись, занотовує Ю. Габермас, – інтелектуал мав зобов'язання розрізнити «вплив» і «владу» і не застосовувати той вплив, якого він досяг за допомогою слів, як засіб здобуття влади. Утім сьогодні, сидячи на ток-шоу, – чим він мав би відрізнитися від політиків, які вже давно використовують телебачення як арену для інтелектуального змагання, яке полягає в тому, щоб першим здобути собі актуальні теми й поняття?» [4]. Риторичне питання Ю. Габермаса знаходить відповідь не тільки під його пильним аналітичним пером соціолога, але «висить» у повітрі й не лякає сучасне суспільство. Суть відповіді на питання Ю. Габермаса в тому, що нині інтелектуальні оцінки не потрібні. Суспільство не потребує «розумників- ботаніків», які довго й за допомогою незрозумілих слів прагнуть розтлумачити «щось». У період поступових перманентних змін свідомість суспільства вимагає

легкого й ненав'язливого відпочинку перед «дебільником», як називають телевизор ті самі «ботаніки». Суспільству потрібні шоу! На кшталт тих, які щомісяця обіймають заряджаються в сітку мовлення в літній період відпусток працівників телеканалів. В основі таких веселих і легких гумористичних телевізійних шоу покладені жарти про «профанный низ» (термін М. Бахтіна). Трансформацією свідомості суспільства слід вважати, на нашу думку, те, що воно (суспільство) перестало сприймати такі профанні жарти як порушення норми, як вульгарність і простолюдність. Тепер підмурівком телефіру є жарти «Про это» (так колись називалася російська телевізійна програма 90-х років XX століття, у якій ведуча-мулатка енергійно розповідала про сексуальні забавки багатих і політиків). Інтелектуал зник з екранів телевизорів. Він ізолювався від перманентного телевізійного шоу. Телевізійне ток-шоу ізолювало інтелектуала від телевізійного простору.

Є небезпека в тому, що зникнення інтелектуала з екрана телевизора стане не тільки ознакою інмутаційної трансформації свідомості суспільства чи ізоляції від суспільства. Підозрюємо, що інтелектуали пристосувалися до інмутаційних ознак суспільства й трансформувалися в таку собі сіру масу, у лоні якої ніхто не помічає розумника. З іншого боку, варто не забувати про те, що за умови дозволу інтелектуалові говорити про все, про що він бажає говорити, межа поміркованості, межа об'єктивності зникне. Карл Поппер в інтерв'ю 13 квітня 1993 року журналістам італійського телебачення висловив думку про те, що необмежена свобода слова – це міф. Підтримуючи К. Поппера, вважаємо, що необмежена свобода слова для мас-медіа (якщо вона була б допущена будь-коли) є інмутацією поведінки суспільства, якщо йдеться про швидкі зміни у свідомості суспільства. Така свобода слова ізолюватиме промовця від суспільства. Якщо вільне слово транслюється на телебаченні, інтелектуал зі своїми необмеженими й неконтрольованими ніким міркуваннями опиниться в ізоляції. Телебачення тільки прискорить ізоляцію від суспільства.

Проаналізуємо декларовану нами думку. Наприклад, сучасне суспільство знаходиться на піку соціальних і ментальних змін: раніше в країні панував комуністичний режим, автократія однієї політичної сили (комуністичної партії). Суспільство за багато років такого панування «єдино правильною» лінії партії звикло до думки про те, що згадана лінія є нормою існування. Остання норма є інмутацією суспільства, яка призвела до трансформації свідомості кожного в суспільстві. Інмутацією називаємо зміну моделей поведінки на гірше. Але весь фокус якраз полягає в тому, що така інмутація стала нормою для комуністичного суспільства. Офіційною нормою. Незгодні в мас-медіа, на телебаченні зокрема, були, але їхня поведінка вважалася порушенням норми (мутації як зміни моделей поведінки на краще). Минув час, комуністичний режим було скасовано. Те, що раніше називали нормою соціального та ментального існування, змінило свій відтінок та набуло ознак протилежності позицій, що виключають одна одну. Тепер те, що було інмутацією, перейшло в розряд мутації. Прикладом переходу від інмутації до мутації є доля Вацлава Гавела – чеського політика та громадського діяча, дисидента, критика комуністичного режиму, драматурга та есеїста. Як повідомляють біографи В. Гавела, «після поразки Празької весни 1968 (у якій брав активну участь) та заборони публікацій В. Гавел став одним із найвідоміших дисидентів і критиків системи. Він був одним із засновників ініціативи на захист громадянських прав «Хартія 77». Наслідком такої діяльності було 5 років позбавлення волі» [3]. Коли В. Гавел був у в'язниці, він, як дисидент, офіційною владою, а отже, і телебаченням, вважався інмутованим (таким, що змінив модель поведінки на гірше по відношенню до комуністичного режиму). Телебачення (мас-медіа взагалі) ізолювало дисидента від суспільства. Після успіху Оксамитової революції 1989 року в Чехословаччині Вацлав Гавела обирають Президентом Чехословаччини (до 1992 року), а пізніше (від 1993 року до 2003 року) – Президентом Чехії. Поведінка Вацлава Гавела переходить від інмутації у формі ізоляції до мутації у формі набуття публічності й затребуваності, про що щоденно повідомляли телевізійні мас-медіа. Час президентства В. Гавела є часом змін суспільного життя на краще, часом мутації суспільства, часом мутації телевізійних повідомлень про лідера. Виникає проблемне питання: коли суспільство мало негативну (інмутаційну) трансформацію свідомості й телебачення, коли – позитивну (мутаційну)? Комуністичне заангажоване суспільство – це інмутація чи мутація? Комуністичне деклароване телебачення – це мутаційне чи інмутаційне явище? Демократично заангажоване суспільство та його телебачення слід вважати мутаційним чи інмутаційним? І далі виникає нове запитання: коли суспільство, у якому жив і творив Вацлав Гавел, і телебачення набули ознак трансформації свідомості: під час комуністичного укладу чи демократичного?

Маємо відповідь.

Якість оцінки залежить від врахування чи неврахування факту наявності системи епістем, або системи знань певної історичної епохи. Якщо в суспільстві офіційно панує негативний погляд на діяльність Вацлава Гавела, телебачення та інші мас-медіа називають таку діяльність негативною. Навпаки, коли суспільство перейшло на демократичне підґрунтя, діяльність В. Гавела була офіційно визнана позитивною (мутаційною) і

мас-медіа (телебачення зокрема) визнавали такою його творчу й державну активність. Іншими словами, епістема змінюється, епістема є динамічною. У зв'язку із цим стверджуємо: динамічними слід вважати й трансформації свідомості суспільства.

Інше проблемне питання: чи слід вважати сучасні телевізійні мас-медіа провокаційними, такими, що наптовхують суспільство на негативні сценарії поведінки та ізолюють «непотрібні» думки? Чи псує телебачення свідомість суспільства й чи вносить негативні (інмутаційні) зміни в поведінку суспільства, штовхаючи його до інмутаційної трансформації свідомості та ізоляції від суспільства?

Відповідь допоможе нам знайти К. Поппер, який в одному з інтерв'ю зазначив, що у світі ЗМІ не існує нетенденційної (у нейтральному смислі слова як «ненавантаженої» будь-якими перевагами, очікуваннями, визначеними точками зору) інформації, яка щільно пов'язана з його епістемологією. Немає фактів самих по собі. За К. Поппером, те, що називається словом «факт», завжди так чи інакше осмислене, включене до того чи іншого уявлення чи в систему уявлень. Саме тому, на думку К. Поппера, не може бути й чистої інформації, що спирається тільки на факти. Відштовхуючись від думок К. Поппера, можемо констатувати, що інформація не може бути незаангажованою. Її готують, відбирають, структурують для телеглядачів журналісти й тим самим ізолюють глядача від цікавої для нього інформації. Журналісти у свою чергу є заангажованими, мають власні комплекси, переваги, хвороби, симпатії тощо, які й формують інформаційну «картину» телевізійного дня. Отже, самі журналісти ізолюють себе від потоку інформації. За будь-якими нейтральними, на перший погляд, фактами все одно стоїть певне бачення, уявлення про реальність. К. Поппер стверджував: «Я думаю, що більшість телевізійних професіоналів не віддає собі повного звіту у своїй відповідальності. Вважаю, що вони не здатні оцінити могутність влади, якою вони володіють. Телебачення володіє величезною виховною силою, і ця сила може схилити чашу вагів на сторону життя або на сторону смерті, на сторону закону або на сторону насильства. Очевидно, що тут йдеться про загрозові речі!» [6]. На наш погляд, думка телевізійних журналістів про власну непричетність до інмутаційних наслідків після демонстрації негативних кадрів чи сюжетів є інмутацією, самоізоляцією, яка характеризує фахову трансформацію свідомості працівника мас-медіа. Саме тому виникає необхідність контролю за мас-медіа, особливо за найбільш впливовими телевізійними мас-медіа. К. Поппер попереджає: «Телебачення може зруйнувати культуру... Телебачення для всього є загрозою». Він продовжує: «Звичайно, насильство треба показувати, але його показують якось дуже вже багато... У світі вже досить насильства. Не потрібно додавати до нього ще й насильство придумане: таким чином, люди поступово стануть не чутливі до будь-якого типу насильства, якщо лише воно не направлене безпосередньо на них самих» [6]. Австрійський філософ підтверджує нашу думку про те, що сучасне телебачення трансформує свідомість суспільства та ізолює глядача від суспільства завдяки інмутаційним сценам насилля й жорстокості. Але чи є новою така наша думка чи думка К. Поппера? Навряд чи.

Наразі варто тут пригадати слова М. Кастельса, який повідомляв: «Телевізійні мережі, музичні фірми, кіностудії вузлом зав'язують свої виробництва, аби напитувати весь світ, що зголоднів, як вони вважають, за інформаційними розвагами й аудіовізуальними продуктами» [5]. Саме за рахунок таких вузлових продакшенів (виробництв) світ інтенсивно продовжує інмутаційну трансформацію свідомості суспільства та перманентну ізоляцію телеглядача від суспільства.

Самоізоляція телеглядача фіксується в тому, що він досить швидко звикає до самостійного набору телепрограм на вечір. Повернувшись із роботи, телеглядач сам повинен формувати матрицю тем передач і художніх чи пізнавальних фільмів, ток-шоу й еротичних реаліті-шоу, аби заповнити час релаксації стомленого мозку та організму в цілому. При цьому телеглядач вже не є телеглядачем, оскільки більше він звертається до мультимедіа, а не до звичної для нього сітки телемовлення. Телеглядач вже ізолянт (той, хто ізолюваний кимось або самоізолюваний) і симулякрант (той, що прийняв симулякр як корисний замітник).

Мультимедіа змінює мас-медіа. Старі моделі телемовлення програють перед новими моделями мультимедіа. Про це свідчить М. Кастельс: «Я не зовсім розумію фактичну модель телемовлення. Я розумію, що є модель контрольованого програмування, коли одне повідомлення адресується багатьом глядачам під суворим контролем, із жорсткою програмною сіткою. Ця модель пішла в минуле». Він додає: «Фактичні телевізійні мережі продовжують працювати, але все частіше трапляється так, що молоді дивляться телепередачі, які вони записують і переглядають в інтернеті тоді, коли захочуть. Є знаменитий вислів: «Праймтайм – це мій час». І він руйнує щось дуже важливе: рекламну модель, на якій ґрунтується сучасне ТБ» [1]. М. Кастельс як фахівець сучасних проблем мультимедіа (електронних медіа) пророкує загибель телебачення. На нашу думку, темпи інмутаційних та ізоляційних процесів, що супроводжують і стимулюють разом із тим процеси трансформації

свідомості суспільства та ізоляції телеглядача від суспільства, прискорюють намальовану соціологом картину майбутнього.

Висновки.

На початку дослідження була поставлена мета довести, що ізоляція телеглядача від суспільства та його трансформація набувають форму інмутації (або внесення негативних змін у «поведінку» суспільства).

Поставлена мета була досягнута повністю.

Дійсно, було встановлено, що:

- 1) зображальний арсенал телебачення дозволяє політикам постійно «перебувати» на екрані, привчаючи тим самим до свого зображення суспільство;
- 2) непристойна поведінка «героїв» ток-шоу декларує зразки й моделі поведінки для телеглядачів, що є інмутацією суспільства; інмутаційна поведінка телегероїв є ненормативною в суспільстві;
- 3) через інмутаційні моделі (сценарії) поведінки телебачення трансформує суспільство, ізолюючи його від себе;
- 4) сучасний телеглядач живе в суспільстві й тому разом із ним змушений трансформуватися, на жаль, шляхом як суспільної, так і самоізоляції не в межах позитивних (мутаційних) моделей поведінки, а в площині інмутації;
- 5) ізоляція телеглядача від суспільства відбувається перманентно й веде до інмутації соціуму.

Список літератури

1. Алексеева А. Кастельс: наша жизнь – гибрид виртуального и физического пространства [Електронний ресурс] / Анастасия Алексеева. — Режим доступу до сторінки : <http://ria.ru/interview/20120622/679289114.html> (дата звернення: 16.06.13). — Назва з екрана.
2. Бодрийяр Ж. К критике политической экономии знака [Електронний ресурс] / Жан Бодрийяр. — Режим доступу до сторінки : <http://lib.rus.ec/b/373819/read> (дата звернення: 12.05.13). — Назва з екрана.
3. Вацлав Гавел [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сторінки : http://uk.wikipedia.org/wiki/Вацлав_Гавел (дата звернення: 20.05.13). — Назва з екрана.
4. Габермас Ю. Важно відчути першим, або чим відрізняється інтелектуал [Електронний ресурс] / Ю. Габермас. — Режим доступу до сторінки : <http://www.ji.lviv.ua/n45texts/habermas.htm> (дата звернення – 15.06.2013).
5. Кастельс М. Информационная эпоха / М. Кастельс [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сторінки : <http://www.mashka-inc.narod.ru/books/castels.html> (дата звернення: 16.06.13). — Назва з екрана.
6. Пуцаев Ю. В. Либерализм, квазилиберальные мифы и свобода СМИ (Карл Поппер о роли телевидения в обществе) [Електронний ресурс] / Ю. В. Пуцаев. — Режим доступу до сторінки : <http://progs-shool.ru/voprosy-filosofii/page,2,723-liberalizm-kvaziliberalnye-mify-i-svoboda-smi.html> (дата звернення – 16.06.2013).
7. Рубин Джерри [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сторінки : http://ru.wikipedia.org/wiki/Рубин,_Джерри (дата звернення: 26.05.13). — Назва з екрана.
8. Обмеження та узагальнення понять // Логіка [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сторінки : <http://www.osvita.org.ua/referat/logic/4106/> (дата звернення – 05.01.2014).
9. Формалізація [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сторінки : <http://uk.wikipedia.org/wiki/Формалізація> (дата звернення – 05.01.2014).
10. Абстрагування [Електронний ресурс]. — Режим доступу до сторінки : <http://uk.wikipedia.org/wiki/Абстрагування> (дата звернення – 07.01.2014).

Kholod Aleksandr Mikhailovich,
doctor of philology, professor
Vasily Stefanik Carpathian National University
(Ivano-Frankivsk, Ukraine)

SOCIETY TELEINMUTATION

(features of self-isolation of the audience from society)

The aim of our study, we have chosen to prove that the viewer's isolation from society takes on the form of intimacy (or the introduction of negative changes in the "behavior" of society).

Research methods. To test the hypothesis, we turned to the following methods: hypothesis and deduction, which helped to formulate the hypothesis and prove it with deduction; abstraction ("semantic operation, philosophical and logical method of" distraction", which allows you to move from specific subjects to general concepts and laws of development" [10]; generalization ("logical operation, which results in a transition from a concept with a narrower scope (specific) to a concept with a wide scope

(generic) by impoverishing its content, that is, the extraction of specific for the original concept of species characteristics "[8]); formalization (" the method of mapping a certain region in the form of a formal system, when the form is allocated as a special a tiny subject of research irrespective of the content "[9]).

At the beginning of the study, the goal was to prove that the viewer's isolation from society became a form of inmutation (or the introduction of negative changes in the "behavior" of society).

According to the results of the study, we found that the goal was achieved in full. Indeed, it has been established that:

1) the arsenal of television allows politicians to "stay" on the screen constantly, thus accustoming the society to their image;

2) obscene behavior of the "heroes" of the talk shows declarations and models of behavior for viewers, which is the intimacy of society; the inhumane behavior of telegraphs is abnormal in society;

3) through the imputation models (scenarios) of television behavior transforms society, isolating it from itself;

4) the modern viewer lives in a society and therefore, together with him, is forced to transform, unfortunately, through both social and self-isolation, not within the positive (mutational) patterns of behavior, but in the plane of intimacy;

5) the isolation of the viewer from society is permanent and leads to the intimacy of society.

Key words: modern mass media, transformation of society, intimacy.

Reference

1. Alekseeva, A. (2013), «Castells: our life is a hybrid of virtual and physical space», available at: url: <http://ria.ru/interview/20120622/679289114.html>
2. Bodriyyar, Zh. (2013), «To criticism of the political economy of the sign», available at: url: <http://lib.rus.ec/b/373819/read>
3. Vatslav, Gavel (2017), available at: url: http://uk.wikipedia.org/wiki/Vatslav_Gavel
4. Gabermas, Yu (2019), «It is important to feel first, or what an intellectual is different», available at: url: <http://www.ji.lviv.ua/n45texts/habermas.htm>
5. Kastels, M. (2019), «Information Age», available at: url: <http://www.mashka-inc.narod.ru/books/castels.html>
6. Puschaev, Yu. V. (2019), «Liberalism, quasi-liberal myths and media freedom (Karl Popper on the role of television in society)», available at: url: <http://progs-shool.ru/voprosy-filosofii/page,2,723-liberalizm-kvaziliberalnye-mify-i-svoboda-smi.html>
7. «Rubin, Dzherri» (2019), available at: url: http://ru.wikipedia.org/wiki/Rubin,_Dzherri
8. «Limitations and generalizations of concepts» (2019), *Logica*, available at: url: <http://www.osvita.org.ua/referat/logic/4106/>
9. «Formalizatsiya», (2019), available at: url: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Formalizatsiya>
10. «Abstraguvannya» (2019), available at: url: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Abstraguvannya>

Подано до редакції – 13.10.2018

Рецензовано – 17.01.2019

Прийнято до друку – 18.01.2019

